Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE,
predstavljeni 17. marca 2016 [1]

Zadeva C-207/15 P

Nissan Jidosha KK

„Pritožba — Znamka Skupnosti — Figurativna znamka, ki vsebuje besedni element ‚CVTC' — Delna zavrnitev podaljšanja s strani preizkuševalca"

1. Družba Nissan Jidosha KK (v nadaljevanju: Nissan) s to pritožbo predlaga razveljavitev sodbe, ki jo je izdalo Splošno sodišče 4. marca 2015 v zadevi T-572/12, Nissan Jidosha/UUNT (CVTC) [2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba).

2. V izpodbijani sodbi je Splošno sodišče zavrnilo tožbo družbe Nissan, vloženo zoper odločbo prvega odbora za pritožbe pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: UUNT) z dne 6. septembra 2012 (zadeva R 2469/2011-1), s katero je ta organ potrdil delno zavrnitev zahteve za podaljšanje registracije znamke Skupnosti št. 2188118, CVTC.

3. Ta spor se nanaša na uporabo člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti, [3] določbe, ki je do zdaj Sodišče še ni razlagalo. Poleg tega, da zastavljeno pravno vprašanje še ni bilo obravnavano, je tudi pomembno za postopke podaljšanja registracije znamk; konkretneje za to, da se določi ureditev veljavnih rokov.

I. **Pravni okvir**

A. *Uredba št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti*

4. Člen 46 določa:

„Blagovne znamke Skupnosti se registrirajo za obdobje desetih let od datuma vložitve prijave. Registracija se lahko podaljša v skladu s členom 47 za nadaljnja desetletna obdobja."

5. Člen 47 določa:

„1. Registracija blagovne znamke Skupnosti se podaljša na zahtevo imetnika blagovne znamke ali katere koli osebe, ki jo imetnik izrecno pooblasti, pod pogojem, da so pristojbine plačane.

1 — Jezik izvirnika: španščina.

2 — EU:T:2015:136.

3 — Uredba Sveta (ES) z dne 26. februarja 2009 (UL 2009 L 78, str. 1).

2. Urad obvesti imetnika blagovne znamke Skupnosti in vse osebe z registrirano pravico na blagovni znamki Skupnosti o poteku trajanja registracije v ustreznem roku pred potekom. Urad ni odgovoren, če se ti podatki ne preskrbijo.

3. Zahtevo za podaljšanje je treba oddati v roku šestih mesecev, ki se izteče na zadnji dan meseca, v katerem varstvo preneha. Tudi pristojbine se plačajo v tem roku. Če do tega ne pride, se zahteva lahko vloži in pristojbina plača v nadaljnjih šestih mesecih po datumu iz prvega stavka, pod pogojem, da se v tem nadaljnjem obdobju plača dodatna pristojbina.

4. Če se vloži prijava in plača pristojbina le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana blagovna znamka Skupnosti, se registracija podaljša le za to blago ali storitve.

5. Podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi datumu, na katerega se izteče obstoječa registracija. Podaljšanje se registrira.“

6. Člen 48 določa:

„1. Blagovna znamka Skupnosti se v registru ne spreminja v obdobju trajanja registracije ali njenega podaljšanja.

2. Ne glede na to pa se lahko, če blagovna znamka Skupnosti vsebuje ime in naslov imetnika, vsako spremembo, ki bistveno ne prizadene identitete blagovne znamke, kot je prvotno registrirana, registrira na zahtevo imetnika.

3. Objava registracije ali spremembe vsebuje predstavitev spremenjene blagovne znamke Skupnosti. Tretje osebe, katerih pravice so pri spremembi lahko prizadete, lahko izpodbijajo registracijo spremembe v obdobju treh mesecev po objavi.“

7. Člen 50 določa:

„1. Blagovni znamki Skupnosti se lahko imetnik odpove za vse ali le nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana.

2. Odpoved Uradu pisno prijavi imetnik blagovne znamke. Učinkovati začne, ko se vpiše v register.

[…]“

B. *Uredba (ES) št. 2868/95 za izvedbo* [4]

8. Da bi se natančneje določila uporaba Uredbe o blagovni znamki Skupnosti, je bila leta 1995 sprejeta Uredba št. 2868/95 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 [5] o znamki Skupnosti (v nadaljevanju: Izvedbena uredba), katere pravilo 30 („Podaljšanje registracije“) določa:

„1. Zahteva za podaljšanje vsebuje:

(a) ime osebe, ki zahteva podaljšanje;

(b) registracijsko številko znamke Skupnosti, ki se podaljšuje;

4 — Uredba Komisije z dne 13. decembra 1995 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189); nazadnje je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 355/2009 z dne 31. marca 2009 (UL 2009 L 109, str. 3). Na EurLex-u obstaja prečiščena različica.

5 — Predhodnica Uredbe št. 207/2009 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146).

(c) če se podaljšanje zahteva le za del blaga in storitev, za katere je znamka registrirana, navedbo razredov blaga in storitev, za katere se podaljšanje zahteva ali tistih razredov ali tistega blaga in storitev, za katere se podaljšanje ne zahteva, razvrščene po razredih Nicejske klasifikacije, pri čemer pred vsako skupino stoji številka razreda klasifikacije, v katero spada ta skupina blaga ali storitev, skupine pa so navedene po vrstnem redu razredov te klasifikacije.

[…]

4. Če je zahteva za podaljšanje vložena v časovnih rokih, predvidenih v členu 47(3) Uredbe, drugi pogoji, ki urejajo podaljšanje, predvideni v členu 47 Uredbe in teh pravilih, pa niso izpolnjeni, Urad obvesti vložnika o ugotovljenih pomanjkljivostih.

5. Če zahteva za podaljšanje ni vložena ali je vložena po izteku roka, predvidenega v tretjem stavku člena 47(3) Uredbe, ali če pristojbine niso plačane oziroma so plačane šele po izteku zadevnega roka ali če pomanjkljivosti v tem roku niso odpravljene, Urad odloči, da je registracija prenehala, ter o tem obvesti imetnika znamke Skupnosti.

Če plačane pristojbine ne zadoščajo za pokrivanje vseh razredov blaga in storitev, za katere se zahteva podaljšanje, Urad takšne odločitve ne sprejme, če je jasno, kateri razred ali razredi naj se pokrijejo. V odsotnosti drugih kriterijev Urad upošteva razrede po vrstnem redu klasifikacije.

6. Če odločitev, sprejeta v skladu z odstavkom 5, postane dokončna, Urad izbriše znamko iz registra. Izbris začne veljati od dne, ki sledi dnevu, na katerega je prenehala obstoječa registracija.

[…]“

9. Za to zadevo *ratione temporis* ne veljajo spremembe, ki jih je v Uredbo o blagovni znamki Skupnosti in Izvedbeno uredbo uvedla Uredba (EU) 2015/2424,[6] ki je bila sprejeta 16. decembra 2015.[7]

II. **Dejansko stanje spora**

10. Glede na dejansko stanje, opisano v izpodbijani sodbi, je družba Nissan 23. aprila 2001 pri UUNT vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti v zvezi z naslednjim figurativnim znakom:

11. Proizvodi, ki jih je znamka obsegala, so bili iz razredov 7,[8] 9[9] in 12[10] Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957.[11]

6 — Uredba (EU) 2015/2424 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti ter Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti in razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 2869/95 o pristojbinah, ki se plačujejo Uradu za harmonizacijo notranjega trga (blagovne znamke in modeli) (UL 2015 L 341, str. 21).

7 — Njene določbe začnejo veljati šele 23. marca 2016. Kakor koli že, ne spreminjajo bistveno členov, ki so pomembni za odločitev o tej pritožbi.

8 — V razredu 7 so: stroji in orodni stroji; motorji (razen za suhozemska vozila); sklopke in pogonski deli (razen za suhozemska vozila); poljedelski stroji (razen tistih za ročno upravljanje); valilniki in prodajni avtomati.

9 — Razred 9 zajema: znanstvene, pomorske, geodetske, fotografske, kinematografske, optične, tehtalne, merilne, signalizacijske, kontrolne (nadzorne), reševalne ter učne aparate in instrumente; aparate in instrumente za prevajanje, preklapljanje, transformiranje, akumuliranje, regulacijo ali kontrolo električne energije; aparate za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike; magnetne nosilce zapisov, zvočne plošče; zgoščenke, DVD in druge nosilce za digitalno snemanje; prodajne avtomate in mehanizme za aparate na kovance; registrske blagajne, računske stroje, opremo za obdelavo informacij, računalnike, programsko opremo; in gasilne aparate.

10 — V razredu 12 so navedeni: vozila; naprave za premikanje po zemlji, zraku ali vodi.

11 — Aranžma je bil spremenjen 28. septembra 1979.

12. UUNT je 29. oktobra 2003 registriral znamko, ki je predmet spora, za te tri razrede proizvodov.

13. UUNT je 27. septembra 2010 družbo Nissan kot imetnika pravice obvestil o bližnjem poteku registracije njene znamke (ki naj bi potekla 23. aprila 2011) zaradi morebitnega podaljšanja.

14. Družba Nissan je 27. januarja 2011 vložila zahtevo za podaljšanje registracije znamke, in sicer samo za proizvode iz razredov 7 in 12.

15. UUNT je z dopisom z dne 9. maja 2011 družbo Nissan, prvič, obvestil o vpisu podaljšanja njene znamke v register (z datumom 8. maj 2011) za proizvode iz razredov 7 in 12; drugič, navedel je, da je v zvezi z isto znamko začel postopek izbrisa registracije za proizvode iz razreda 9.

16. Družba Nissan je v dopisih z dne 14. in 22. julija ter 1. avgusta 2011 prosila UUNT, da proizvode iz razreda 9 vključi v podaljšanje registracije znamke.

17. Urad za registracijo je 26. avgusta 2011 zavrnil navedeno prošnjo. Oddelek za upravljanje znamk je potrdil to odločbo s tem, da je 28. septembra 2011 zavrnil zahtevo družbe Nissan za ugotovitev ničnosti te odločbe.

18. V skladu s členi od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 je družba Nissan z vlogo z dne 25. novembra 2011 pri odboru za pritožbe UUNT izpodbijala odločbo z dne 28. septembra 2011.

19. Odbor za pritožbe je z odločbo z dne 6. septembra 2012 [12] zavrnil pritožbo družbe Nissan z obrazložitvijo, da je (prva) zahteva za podaljšanje registracije znamke za proizvode iz razredov 7 in 12 pomenila izrecno in nedvomno delno odpoved podaljšanju za proizvode iz razreda 9 v smislu člena 50 Uredbe št. 207/2009, to je odpoved, ki za imetnika znamke učinkuje, ko jo UUNT prejme.

20. Odbor za pritožbe je prav tako menil, da glede na izjavo o odpovedi, ki je zavezovala imetnika znamke, ni veljal dodatni rok šest mesecev, predviden v členu 47(3) Uredbe št. 207/2009. Glede na registracijo delnega podaljšanja, o kateri je bila zadevna oseba nato obveščena, ter glede na učinke *erga omnes*, ki jih imata oba akta, je odbor za pritožbe menil, da zaradi pravne varnosti družba Nissan ni mogla preklicati svoje odločitve, da za nekatere proizvode ne bo podaljšala znamke.

III. **Izpodbijana sodba**

21. Družba Nissan je 21. decembra 2012 vložila tožbo pri Splošnem sodišču, v kateri je predlagala razveljavitev odločbe odbora za pritožbe. V podporo svoji tožbi je navedla en sam razlog, ki temelji na kršitvi členov 47 in 50 Uredbe št. 207/2009.

22. Splošno sodišče je s sodbo z dne 4. marca 2015 zavrnilo tožbo družbe Nissan. Čeprav je Splošno sodišče menilo, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, ko je neobstoj zahteve za podaljšanje registracije znamke izenačil z izjavo o odpovedi, [13] je izključilo ničnost izpodbijane odločbe, saj bi po njegovem mnenju [14] uporaba člena 47 Uredbe št. 207/2009 pripeljala do enake rešitve, kot jo je sprejel UUNT in ki jo je potrdil odbor za pritožbe.

12 — Zadeva R 2469/2011-1.

13 — Točke od 27 do 30 izpodbijane sodbe. Glede na to, da se o tem v pritožbenem postopku ne razpravlja, zadostuje omeniti, da je Splošno sodišče svoje razlogovanje oprlo na tri premise: (a) imetnik znamke ni vložil nobene pisne izjave o odpovedi, kot zahteva člen 50 Uredbe št. 207/2009; (b) obrazec za podaljšanje prav tako ne vsebuje nobene izrecne izjave o odpovedi v zvezi z razredi proizvodov, ki niso navedeni; in (c) v primeru družbe Nissan o odpovedi ni mogoče sklepati iz obrazca, saj ga je izpolnil zastopnik družbe in ne sama družba, ki je imetnica znamke, v nasprotju s tem, kar določa člen 50.

14 — Točke od 38 do 43 izpodbijane sodbe.

23. Po mnenju Splošnega sodišča je dodatni rok, določen v odstavku 3 člena 47 (to je šest mesecev po datumu izteka varstva znamke) [15], izjema glede na prvotni rok. Niti besedilo niti sistematika odstavka 3 ne dopuščata možnosti predložitve zaporedne zahteve za delno podaljšanje. Zlasti izraz „če do tega ne pride“ nakazuje na to, da izredni rok ne velja, če je bila vložena zahteva za podaljšanje med rednim rokom. Glede na to, da delno podaljšanje učinkuje *erga omnes* od dneva po tem, ko se je iztekel prejšnji rok veljavnosti, načelo pravne varnosti nasprotuje naknadni dopolnitvi zahtev za podaljšanje.

24. Nazadnje je Splošno sodišče kot neutemeljene zavrnilo ostale argumente, ki jih je v tožbi navedla družba Nissan, v katerih je navedena družba trdila: (a) da sta bila kršena člen 5*a* Pariške konvencije za varstvo industrijske lastnine [16] in člen 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah; [17] (b) da je bil izbris proizvodov iz razreda 9 iz njene pravice do znamke nezakonita sprememba v nasprotju s členom 48 Uredbe št. 207/2009; (c) da je bila odločitev o podaljšanju registracije znamke samo za proizvode iz razredov 7 in 12 prenagljena; in (d) da je UUNT v prejšnjih odločbah sprejel zaporedne zahteve za podaljšanje. [18]

IV. **Postopek pred Sodiščem in trditve strank**

25. Pritožba družbe Nissan je prispela v sodno tajništvo Sodišča 4. maja 2015, odgovor UUNT na pritožbo pa 19. avgusta 2015.

26. Ni bila vložena niti replika niti duplika v skladu s členom 175(1) Poslovnika Sodišča.

27. Družba Nissan kot pritožnica Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo in odločbo prvega odbora za pritožbe z dne 6. septembra 2012 ter stroške naloži UUNT. V utemeljitev predloga navaja dva razloga, ki temeljita na kršitvi člena 47 oziroma člena 48 Uredbe št. 207/2009.

28. UUNT Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in družbi Nissan naloži plačilo stroškov.

29. Obravnave ni bilo, ker nobena od strank ni predlagala, naj se opravi.

V. **Preučitev pritožbe**

A. *Prvi razlog, ki temelji na kršitvi člena 47 Uredbe št. 207/2009*

1. Trditve strank

30. V prvem pritožbenem razlogu družba Nissan Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 47 Uredbe št. 207/2009, ker je ugotovilo, da odstavek 3 tega člena izključuje zaporedne zahteve za delno podaljšanje. Dodaja, da ima imetnik znamke lahko legitimne razloge za tako postopanje, kot na primer: (a) da mu ne bi nastali morebiti nepotrebni stroški v zvezi z nekaterimi razredi proizvodov in storitev, glede katerih bi izgubil interes z vidika varstva znamke; (b) da bi pred koncem dodatnega roka odstopil znamko tretji osebi za razrede, ki jih ni podaljšal že na začetku; in (c) da bi popravil napake v prejšnji zahtevi za delno podaljšanje.

15 — V skladu s členom 46 Uredbe št. 207/2009 je navedeno obdobje 10 let od datuma prvotne prijave (glej točko 4 teh sklepnih predlogov).

16 — Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine z dne 20. marca 1883, nazadnje revidirana v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjena 28. septembra 1979; španska različica je na voljo na spletni strani: http://www.wipo.int/treaties/es/text.jsp?file_id=288515.

17 — S sklicevanjem na sodbo Eurohypo/UUNT (EUROHYPO) (T-439/04; EU:T:2006:119, točka 21).

18 — Točke od 45 do 50 izpodbijanje sodbe.

31. Družba Nissan drugače kot Splošno sodišče [19] meni, da ne obstajajo razlogi za to, da bi se člen 47 Uredbe št. 207/2009 razlagal tako, da izključuje zaporedne zahteve za delno podaljšanje. Noben del njegovega besedila ne nasprotuje podaljšanju znamke s več zahtevami. Prvič, meni, da začne dodatni rok teči bodisi, če ni nobene zahteve za podaljšanje, bodisi, če niso bile plačane pristojbine v prvotnem roku za podaljšanje. Splošno sodišče naj ne bi upoštevalo te dvojne možnosti, ko je v točki 38 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je navedeni dodatni rok pogojen s tem, da med prvotnim rokom ni bila vložena nobena zahteva za podaljšanje.

32. Poleg tega naj bi razlaga Splošnega sodišča pripeljala do tega, da imetniki znamk, ki si prizadevajo upoštevati prvotni rok (člen 47(3), prvi stavek), ne bi bili upravičeni do dodatnega roka, bila pa bi v korist tistih, ki lahko plačajo dodatno pristojbino v primeru dodatnega roka.

33. Drugič, družba Nissan trdi, da zahtev za delno podaljšanje znamke (za določene proizvode) ni mogoče obravnavati kot zahteve za izbris te znamke za preostale proizvode. Zahteva za delno podaljšanje bi se sicer izenačila z odpovedjo, ki je pravni institut, določen v členu 50 Uredbe št. 207/2009. In čeprav je Splošno sodišče pravilno zavrnilo, da gre v tem primeru za odpoved, [20] pa je s svojo razlago člena 47 ponovno storilo enako napako, tokrat po drugačni poti.

34. Tretjič, družba Nissan znova drugače kot Splošno sodišče [21] meni, da če imetniki jasno in nedvoumno predložijo zahteve za delno podaljšanje, zaradi tega ne sklepajo, da bodo njihove naknadne zahteve zavrnjene. Sklicuje se na dva primera prejšnje upravne prakse UUNT, v katerih so bila zaporedna delna podaljšanja sprejeta. Ta dva primera naj bi utrdila prepričanje imetnikov znamk, da je mogoče zahteve za podaljšanje vlagati postopoma. Prav tako napotuje na pravilo 30 Izvedbene uredbe, katerega odstavek 5 po njenem mnenju omogoča plačilo pristojbin za podaljšanje, ki pokrivajo zgolj del v zahtevi navedenih razredov. Naknadno in v okviru dodatnega roka naj bi bilo mogoče plačati, če imetnik znamke tako želi, pristojbine za preostale razrede, kar naj bi kazalo na to, da ni ovir za zaporedne delne zahteve za podaljšanje.

35. Četrtič in zadnjič, družba Nissan dodaja, da do sklicevanja na pravno varnost kot oviro za zaporedna delna podaljšanja, potem ko je enkrat prva zahteva za podaljšanje sprejeta in registrirana (točka 40 izpodbijane sodbe), pride samo, če UUNT, tako kot se je zgodilo v tej zadevi, sprejme in registrira svojo odločitev o delni zahtevi za podaljšanje, preden se izteče dodatni rok. Za družbo Nissan ta odločitev ponovno pomeni, da se tovrstne zahteve izenači z delno odpovedjo znamki.

36. UUNT meni, da je pritožba neutemeljena, saj je Splošno sodišče pravilno razlagalo in uporabilo člena 47 in 48 Uredbe št. 207/2009.

37. Tako kot Splošno sodišče v točki 38 izpodbijane sodbe trdi, da mora biti v skladu s prvima dvema stavkoma člena 47(3) zahteva za podaljšanje običajno vložena pravočasno med prvotnim obdobjem ali rokom šestih mesecev pred datumom izteka varstva na podlagi registracije znamke. Zahteva za podaljšanje, vložena v dodatnem roku šestih mesecev, naj bi bila izjema.

38. Med argumenti, ki po mnenju UUNT podpirajo njegovo razlago, da je podaljšanje ob poteku dodatnega roka izjema, je prvi sama struktura člena 47, ki naj bi odražala dialektičen binom „splošno pravilo/izjema“; drugi je besedilo določbe, ki uporabi izraz „če do tega ne pride“ [22] na začetku zadnjega stavka; tretji je pogojevanje podaljšanja, ki se je zahtevalo med tem obdobjem, z dodatno pristojbino do

19 — Točki 38 in 39 izpodbijanje sodbe.

20 — Med zahtevami, določenimi za sprejem odpovedi, je zlasti ta, da mora imetnik pisno izjaviti namen, da se odpove svoji pravici.

21 — Točka 49 izpodbijane sodbe.

22 — UUNT se prav tako sklicuje na druge jezikovne različice Uredbe št. 207/2009, v katerih pride do izraza ta vidik, in sicer na angleško in francosko različico.

25 % pristojbine, največ pa 1500 EUR;[23] in četrti so negativne posledice, ki bi jih za evropski sistem znamk imela dopustitev delnega podaljšanja z retroaktivnimi učinkom vpisa med dodatnim obdobjem,[24] saj v takih primerih register ne bi natančno odražal ravni varstva, podeljenega znamki, kar naj bi povzročilo pravno negotovost.

39. Glede na to ozadje UUNT meni, da z izpodbijano sodbo ni bil kršen člen 47(3) Uredbe št. 207/2009. Splošno sodišče ga je pravilno uporabilo, ko je ugotovilo, da popolna zahteva za podaljšanje, ki je bila jasno in nedvoumno vložena v prvotnem roku v skladu s prvima stavkoma navedene določbe, izključuje uporabo njegovega tretjega stavka. Po mnenju UUNT velja enak sklep, če se podaljšanje zahteva samo za nekatere proizvode in storitve, ki se varujejo z znamko: take prošnje ni mogoče uvrstiti v tretji stavek, saj ne gre za primer, ki bi bil podoben neobstoju zahteve („če do tega ne pride“).

40. UUNT trdi, da je v skladu s členom 47(4) Uredbe št. 207/2009 znamko mogoče podaljšati samo za proizvode ali storitve, ki so bili izrecno navedeni v ustrezni zahtevi. Iz tega zadnjega pravila izpelje, da če se zahteva podaljšanje za nekatere registrirane proizvode ali storitve, imetnik znamke molče izjavlja ali dopušča, da ne želi podaljšati varstva za ostale proizvode in storitve. Zatrjuje, da tak sklep ne pomeni, da se zahteve za delno podaljšanje obravnavajo kot delna odpoved v smislu člena 50 Uredbe št. 207/2009.

41. UUNT meni, da če zahteva izpolnjuje zahteve iz prvih dveh stavkov člena 47(3) Uredbe št. 207/2009, je treba na podlagi drugega stavka odstavka 5 istega člena podaljšanje registrirati, ne da bi se čakalo na iztek dodatnega roka. Zaradi zahtev po pravni varnosti ni mogoče prositi pristojnih organov niti javnosti, naj predvidijo morebitno naknadno razširitev znamke, ki je bila delno podaljšana, na druge proizvode in storitve, za katere pa se pravzaprav podaljšanje ni zahtevalo.

42. Nazadnje UUNT meni, da so razlogi, ki jih je družba Nissan navedla v utemeljitev, da bi imetnik znamke lahko imel interes za odlašanje z zahtevo za podaljšanje v zvezi z nekaterimi proizvodi ali storitvami, nepomembni za razlago sporne določbe.

2. Analiza pritožbenega razloga

a) Uvodna pojasnila in pristop

43. Ta pritožba kaže na trenje med dvema načinoma razumevanja postopka podaljšanja znamk Skupnosti, ko je treba z vidika člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 presojati o možnosti zaporednih delnih podaljšanj.

44. Prvi od dveh pristopov, ki ga zastopa UUNT in podpira Splošno sodišče, se opira na razlago postopka, ki bi jo opredelil kot „togo“. Imetnik znamke, katere registracija bo kmalu potekla, lahko podaljša registracijo samo z enim samim dejanjem, tako da pravilno izpolni en sam obrazec in ga pošlje UUNT v roku, določenem za podaljšanje (bodisi prvotnem bodisi dodatnem). Poleg tega je treba plačati pristojbine za ta postopek. Če se je sledilo temu postopku, UUNT registrira zahtevo za podaljšanje za proizvode in storitve, navedene na obrazcu.

23 — UUNT se sklicuje na člen 2(16) Uredbe Komisije (ES) št. 2869/95 z dne 13. decembra 1995 o pristojbinah, ki se plačujejo Uradu za harmonizacijo notranjega trga (blagovne znamke in modeli) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 291).

24 — Na podlagi člena 47(5) Uredbe št. 207/2009.

45. Drugi pristop, ki ga zagovarja družba Nissan (in očitno v nekaterih primerih tudi UUNT),[25] temelji na neobstoju pravnih ovir za predložitev delnih zahtev za podaljšanje v različnih trenutkih, vendar v predpisanih rokih in ob plačilu pristojbin. V skladu s tem pristopom člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 dopušča bolj „dinamično“ razlago, v okviru katere daje imetniku znamke določeno svobodo glede izbire, ali bo podaljšal varstvo znaka, ki ga nudi registracija, za vse ali samo za nekatere proizvode in storitve, ki so bili prej zajeti z registracijo, kar je pa odločitev, ki jo lahko sporoči z dvema ali več zaporednimi zahtevami v zakonsko določenem roku.

46. Sodišče mora torej pojasniti obseg sporne določbe, tako da se odloči za enega od dveh zadevnih pristopov. Glede na to, da gre za popolnoma novo pravno vprašanje, je treba nanj odgovoriti – brez pomoči sodne prakse – z uporabo klasičnih hermenevtičnih meril in njihovimi prilagoditvami, izpeljanimi iz prava Unije.

47. Pritožba, ki jo je vložila družba Nissan, bo obravnavana ustrezno, če se bosta preučila dva osnovna stebra utemeljitve Splošnega sodišča: 1. izjemnost dodatnega roka, zaradi česar naj predložitev dodatnih zahtev za podaljšanje ne bi bila dopustna, in 2. nujnost ohraniti pravno varnost z registracijo prve zahteve za podaljšanje. Moja analiza bo torej sledila tej strukturi utemeljitve.

b) Postopek podaljšanja in zlasti izjemnost dodatnega roka

48. Po mnenju Splošnega sodišča[26] je mogoče iz besedila člena 47(3) Uredbe št. 207/2009, in zlasti iz izraza „če do tega ne pride“, sklepati, da se podaljšanje lahko zahteva po prvotnem roku samo, če ni bila vložena nobena zahteva v tem smislu v prvotnem roku. Podaljšanje je načeloma treba zahtevati v prvotnem roku in samo izjemoma v dodatnem roku. Ta zadnja možnost torej obstaja samo, če v prvotnem roku ni bila predložena nobena zahteva.

49. Družba Nissan izpodbija ta argument Splošnega sodišča in menim, da utemeljeno.

50. Splošno sodišče je določbo razlagalo dobesedno, pri čemer je poudarilo izraz „če do tega ne pride“, ki po njegovem mnenju kaže na neobstoj zahteve za podaljšanje v „rednem“ roku kot dejavniku, na podlagi katerega je mogoče uporabiti odstavek 3.

51. Vendar uporaba tega hermenevtičnega merila temelji na nekaterih jezikovnih različicah člena 47 Uredbe št. 207/2009 in ne upošteva vidika celote, ki jo je mogoče izpeljati iz njegovega besedila v drugih uradnih jezikih Unije. Izraz „če do tega ne pride“ (ter njemu podobni izrazi) so v francoski,[27] angleški,[28] španski[29] in italijanski[30] različici, ni pa ga mogoče najti, med drugim, vsaj v nemški,[31] portugalski[32] in nizozemski[33] različici.

25 — Splošno sodišče je v točki 50 izpodbijane sodbe priznalo obstoj teh upravnih primerov, vendar je nato potrdilo, da ga ne zavezujejo.

26 — Točka 38 izpodbijane sodbe.

27 — „À défaut“.

28 — „Failing this“.

29 — „A falta de ello“.

30 — „In caso contrario“.

31 — „Der Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten […] eingereicht oder gezahlt werden […]“.

32 — „O pedido pode ainda ser presentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses […]“.

33 — „De indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binen een extra termin van zes maanden […]“.

52. Dobro je znana sodna praksa Sodišča, v skladu s katero se „[…] formulacija določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma glede tega ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Določbe prava Unije je treba namreč razlagati in uporabljati enotno ob upoštevanju različic v vseh jezikih Evropske unije. Če se med jezikovnimi različicami pravnega besedila Unije pojavijo razlike, je zadevno določbo treba razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je“.[34]

53. Kljub temu ta okoliščina sama ne zadostuje, da bi se ugotovilo, ali je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo. V skladu s sodno prakso, navedeno v prejšnji točki, ugotovitev, da se besedilo sporne določbe zakonodajnega besedila Unije razlikuje, zgolj razveljavi koristnost jezikovnega hermenevtičnega merila v tem konkretnem primeru,[35] zaradi česar bi bilo treba poseči po sistematičnem in teleološkem pristopu.

54. Glede na to, da je Splošno sodišče iz izraza „če do tega ne pride“ izpeljalo, da je drug rok za podaljšanje izjema v razmerju do prvega roka, navedene razlike v jezikovnih različicah *eo ipso* preprečujejo, da bi se štelo, da besedilo člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 drugemu roku pripisuje naravo „izjeme“.

55. Poleg tega izraz, ki se pojavi v zgoraj navedenih različicah (med drugimi v francoski, španski, angleški in italijanski), niti najmanj nima enoznačnega pomena, ki mu ga pripisuje izpodbijana sodba, in dopušča, ne da bi vsiljeval njegov pomen, da je drugi rok alternativen v razmerju do prvega.

56. Tudi če bi člen 47(3) določal kot „pravilo“, da se zahteva za podaljšanje vloži v prvotnem roku šestih mesecev, sklicevanje na dodatni rok ne vsebuje nobenega pogoja, na podlagi katerega bi bilo mogoče določiti primere, v katerih bi bil ta rok izjema. Edini element, na podlagi katerega je resnično mogoče razlikovati oba roka, je dodatna pristojbina v primeru drugega roka.

57. Če povzamem, iz različic, ki vsebujejo izraz „če do tega ne pride“ oziroma podoben izraz, ni mogoče popolnoma jasno sklepati, da bodo zaporedne delne zahteve za podaljšanje samodejno zavrnjene. Domnevam, da je to, da se je iz sporne določbe izpeljala tovrstna prepoved, posledica morda nezavedne projekcije „togega“ pristopa na zakonodajno besedilo, kar sem omenil zgoraj, ne pa logičnega sklepanja, ki bi temeljilo na razumevanju te določbe.

58. Niti z vidika sistematične razlage Uredbe št. 207/2009 ne morem sklepati, da so zaporedne delne zahteve za podaljšanje prepovedane; prej nasprotno. UUNT je navedel odstavka 4 in 5 člena 47 Uredbe št. 207/2009, družba Nissan pa nasprotno pravilo 30, odstavek 5, Izvedbene uredbe. Vendar menim, da noben od teh argumentov ni primeren, da bi se s sistematičnega vidika razrešila razprava o odstavku 3 člena 47 Uredbe št. 207/2009

59. Kar zadeva odstavek 4 člena 47 Uredbe št. 207/2009, njen cilj ni, da bi se zahteve za podaljšanje omejile na eno samo, niti ne prispeva k temu, da bi odstavek 3 imel tako posledico. Ta odstavek zgolj ob uporabi načela odločanja na predlog stranke[36] in načela odločanja v mejah zahtevkov[37] določa, da če imetnik veljavne znamke tako zahteva (in plača ustrezno pristojbino), jo UUNT ponovno registrira za proizvode ali storitve, za katere je bila predložena zahteva za podaljšanje. Gre torej zgolj za opozorilo normativnega ranga vsem zainteresiranim, naj bodo skrbni in natančni pri pošiljanju svojih zahtev za podaljšanje. Hkrati zarisuje smernice ravnanja UUNT v zvezi s temi zahtevami. Tako ali drugače ni nobenega govora o možnosti ali prepovedi zaporednih zahtev.

34 — Sodbe Institute of the Motor Industry (C-149/97, EU:C:1998:536, točka 16); Kurcums Metal (C-558/11, EU:C:2012:721, točka 48); in GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, točka 27).

35 — To bi bila prilagoditev zaradi posebnosti prava Unije, na katero sem se skliceval v točki 46.

36 — To načelo, ki pomeni, da se o zadevi odloča samo na predlog stranke, je eno od najznačilnejših načel prava znamk.

37 — Načelo odločanja v mejah zahtevkov (ali postopkovne koherentnosti) pomeni obveznost razsojati o zahtevkih, kakor so bili oblikovani, in ne *ultra petita*.

60. V nasprotju s tem, kar trdi ta organ, odstavek 5 člena 47 Uredbe št. 207/2009 ne zavezuje UUNT, da registrira podaljšanje, preden poteče dodatni rok. Ko določa, da začne podaljšanje učinkovati naslednji dan po datumu prenehanja registracije, zgolj pojasnjuje, da registracija podaljšanja, ko je enkrat končana, niti ne skrajšuje obdobja desetih let, kolikor velja znamka (če je bila zahteva vložena pred datumom izteka), niti ga neupravičeno ne podaljšuje (če pride do registracije iz katerega koli razloga po tem datumu). Povedano drugače, zakonodajalec je želel zagotoviti, da se varstvo registrirane znamke ne glede na to, kdaj se podaljšanje registrira, ohrani brez prekinitve od datuma, ki sledi datumu prenehanja varstva.

61. Odstavek 5 člena 47 Uredbe št. 207/2009 zato zgolj skuša natančno upoštevati trajanje varstva na podlagi registracije, kar je deset let ob vsaki registraciji in brez prekinitve. Na ta način se, med drugim, izogne temu, da bi katera koli zamuda pri obravnavi zahteve za podaljšanje škodila nepretrganosti varstva znamke na podlagi registracije. Če povzamem, iz njega ne izhaja nobena obveznost UUNT, da registrira podaljšanje pred potekom dodatnega roka, kot trdi navedeni urad.

62. Kar zadeva pravilo 30, odstavek 5, Izvedbene uredbe, ki ga družba Nissan navaja v podporo svoji trditvi, menim, da ni argument, ki bi bil v prid zaporednim delnim zahtevam za podaljšanje ali proti njim. V navedenem pravilu so, prvič, omenjeni primeri (neobstoj ali nepravočasna predložitev zahteve po dodatnem roku, neplačilo pristojbin, neodprava pomanjkljivosti v tem roku), v katerih mora UUNT odločiti, da je registracija prenehala. Nato dodatno določi, da če plačane pristojbine „ne zadoščajo za pokrivanje vseh razredov blaga in storitev, za katere se zahteva podaljšanje“, Urad ne sme sprejeti odločitve o prenehanju registracije, „če je jasno, kateri razred ali razredi naj se pokrijejo“. Noben od teh previdnostnih ukrepov po mojem mnenju ne pomeni niti sprejetja niti zavrnitve možnosti vložiti zaporedne zahteve.

63. Čeprav menim, da sistematična razlaga ne bi bila pretirano koristna za spor glede na vse zgoraj navedeno, bi bilo morda člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 treba povezati z obveznostjo, ki jo ima UUNT v skladu z odstavkom 2 istega člena, da obvesti imetnika znamke o naslednjem prenehanju varstva, ki je bilo priznano njegovemu znaku. Ker odstavek 2 določa, da UUNT „ni odgovoren, če se ti podatki ne preskrbijo“, je logično sklepati, da je želel zakonodajalec z razdelitvijo prvotnega roka omiliti težavnost položaja, ki bi jo lahko povzročil izbris registracij znamk brez predhodnega obvestila, da bodo prenehale. To, da se UUNT oprosti odgovornosti, ker ni poslal tega obvestila, bi se nekako izravnalo z dodatnim rokom, ki bil dan imetnikom znamk, ki imajo še šest mesecev več, da sami opazijo, da je varstvo njihovih znakov prenehalo in se torej odzovejo.

64. Jezikovni in sistematični pristop torej nikakor nista v prid razlagi določbe, iz katere bi bilo mogoče sklepati o prepovedi zaporednih delnih zahtev za podaljšanje. Zato je treba poseči po teleološkem pristopu in funkciji, ki je značilna za postopke za podaljšanje znamk Skupnosti. Če je v teh postopkih nujno upoštevati nekatera postopanja in roke, to ni zato, da bi imetnikom naložili obveznosti, ki jih je težko razlagati, temveč zato, da bi se jim enako in urejeno omogočilo podaljšanje obdobja, med katerim bodo znamke še naprej varovane.

65. Namen Uredbe št. 207/2009 na tem področju je, da spodbuja zaporedna podaljšanja registracije razlikovalnih znakov, ki so že registrirani, za obdobja po deset let, glede na to, da so ekonomsko pomembni za podjetja, ki so njihovi imetniki, in okoliščino, da imajo ta na teh znakih lastninsko pravico. Tako se bolje razume uvedbo dvojnega zaporednega roka in da zakonodajalec Unije, kot zadnje sredstvo in če sta oba roka (redni in dodatni rok) že potekla, dopušča zadnjo zahtevo imetnika znamke, da ponovno pridobi svoje pravice, če so izpolnjeni pogoji iz člena 81 Uredbe št. 207/2009 (*restitutio in integrum*).

66. Člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 je torej treba razlagati na podlagi merila, da se, če je to zakonsko mogoče, olajša podaljšanje registracije znamk Skupnosti. Enako kot se na splošno sodni postopki ravnajo po načelu *pro actione* (ali *favor actionis*) kot smernici za rešitev morebitnih hermenevtičnih dvomov, je to načelo mogoče razširiti na upravne postopke, da se na predlog stranke podaljšajo veljavne registracije za novo obdobje.

67. S tega vidika bi bilo stališče UUNT – ki ga podpira Splošno sodišče – dopustno samo, če bi obstajala prepoved, ki bi omejevala zaporedne delne zahteve za podaljšanje in ki bi jo bilo brez težav mogoče izpeljati iz člena 47 Uredbe št. 207/2009. Glede na to, da navedena prepoved ne obstaja, menim, da ni pravnega zadržka za predložitev dveh zahtev, ki – tako kot v tej zadevi – ločeno in zaporedno navajata proizvode in storitve, če sta vloženi v rokih in so plačane pristojbine in dodatne pristojbine.

68. Če povzamem, člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 imetniku znamke, ki je že registrirana, dejansko daje eno leto, v katerem lahko podaljša registracijo, ki ga razdeli na dve šestmesečni obdobji, pri čemer je *dies a quo* roka šest mesecev pred zadnjim dnem meseca, v katerem varstvo preneha, in se konča šest mesecev po tem dnevu. Niti razdelitev roka na dva intervala, ki se razlikujeta zgolj v dodatni pristojbini, ki je predvidena za zahteve, vložene v drugem roku, niti besedilo določbe niti njena sistematika ne nasprotujejo vložitvi zaporednih delnih zahtev za podaljšanje, zlasti za določitev proizvodov in storitev, na katere se navedeno podaljšanje nanaša.

c) Pravna varnost v postopku podaljšanja

69. Družba Nissan kritizira presojo Splošnega sodišča,[38] v skladu s katero je vložitev zahteve za delno podaljšanje, ki dopolnjuje prejšnjo, v nasprotju s pravno varnostjo, če je do registracije prve zahteve že prišlo. Točka 41 izpodbijane sodbe vztraja pri nujni ohranitvi pravne varnosti glede na učinke *erga omnes*, ki jih ima registracija podaljšanja od dneva, ki sledi datumu prenehanja veljavnosti znamke.

70. Tudi v tej točki se strinjam s tožbo družbe Nissan. Kot sem že navedel,[39] člen 47(5) Uredbe št. 207/2009 ne vsebuje nobenega predpisa, ki bi UUNT zavezoval, da registrira podaljšanje, preden se izteče dodatni rok. V primeru odlašanja, bodisi zato, ker je treba popraviti nepravilnosti,[40] bodisi iz drugih razlogov, ki preprečujejo hitro registracijo, in preden se izteče dodatni rok, mora biti mogoče z zaznamkom registracije zadržati podaljšanje, dokler se ne razrešijo zaznane težave.

71. V zvezi s pravno varnostjo poleg tega menim, da je treba spomniti, da obstajajo različne določbe Uredbe št. 207/2009 in Izvedbene uredbe, v katerih se skriva interes zakonodajalca doseči, da registracija znamk Skupnosti odraža dejansko stanje. Ta ideja se očitno kaže v mehanizmih, zasnovanih za reševanje razlik med dejanskostjo varstva, kot ga zaznava imetnik znamke, in njegovo obliko v registru. Tako pravilo 30(4) Izvedbene uredbe zavezuje UUNT, da tistega, ki zahteva podaljšanje, obvesti o nepravilnostih, ki jih je UUNT opazil v zahtevi; člen 26(2) Uredbe št. 207/2009 v določenih okvirih dovoli, da se prijava znamke spremeni, čeprav je bila že objavljena; in člen 81 zadnjenavedene uredbe predvideva možnost, če so izpolnjeni določeni pogoji, da se zaprosi za *restitutio in integrum*, če imetnik znamke ni mogel upoštevati roka.

72. Glede na to ozadje se mi edini razlog, ki ga je navedlo Splošno sodišče v zvezi s pravno varnostjo, ne zdi prepričljiv; nasprotno, potrjuje to, da je bilo ravno ravnanje UUNT, in sicer da je pohitel z registracijo zahteve za podaljšanje, celo preden se je iztekel dodatni rok, izvor domnevne pravne negotovosti, ki jo zatrjuje. Zavrnitev naknadnega delnega podaljšanja, zato da se ne ustvari pravne negotovosti, je nazadnje povzročil UUNT z „avtomatično“ in prenagljeno obdelavo registracije zahteve.

38 — Točka 40 izpodbijane sodbe.

39 — Točka 61 teh sklepnih predlogov.

40 — Glej pravilo 30, odstavek 4, Izvedbene uredbe.

73. Družba Nissan poleg tega trdi,[41] da je v obravnavani zadevi že takoj plačala pristojbine, s katerimi je pokrila strošek podaljšanja za tri razrede, ki jih varuje znamka, kar bi moralo spodbuditi UUNT, da se prepriča o popolnosti zahteve. Čeprav se tega podatka na pritožbeni stopnji ne sme upoštevati, saj ni naveden v izpodbijani sodbi, pa ga nasprotna stranka ni izrecno zanikala.

74. Glede na te premisleke menim, da je prvi pritožbeni razlog utemeljen, zaradi česar ga je treba sprejeti. Zato je treba izpodbijano sodbo razveljaviti.

75. Čeprav zaradi sprejetja prvega pritožbenega razloga analiza drugega ni potrebna, bom v nadaljevanju zelo na kratko pojasnil, kako bi bilo treba o njem odločiti, če bi Sodišče odločilo, da ne sprejme prvega.

B. *Drugi razlog, ki temelji na kršitvi člena 48 Uredbe št. 207/2009*

1. Trditve strank

76. Po mnenju družbe Nissan delno podaljšanje, ki ga je registriral UUNT in s katerim je prenehalo varstvo za proizvode iz razreda 9, pomeni spremembo znamke, ki je v nasprotju s prepovedjo iz člena 48 Uredbe št. 207/2009. Glede na besedilo te določbe se blagovne znamke Skupnosti v registru ne spreminja v obdobju trajanja registracije ali njenega podaljšanja.

77. V nasprotju s trditvijo Splošnega sodišča[42] družba Nissan navaja, da se člen 48 ne nanaša samo na znak, ki se varuje z znamko, saj, prvič, ne omenja besede „znak“, in, drugič, je znamka Skupnosti pravica do označbe trgovskega izvora točno določenih proizvodov ali storitev.

78. UUNT odgovarja, da razlaga člena 48, ki jo predlaga družba Nissan, nasprotuje besedilu odstavka 3 tega člena. Poleg tega naj bi razlago Splošnega sodišča podpirala odstavka 1 in 2 člena 43 Uredbe št. 207/2009, ki imetniku znamke omogočata, da omeji, to je spremeni seznam proizvodov in storitev. Po mnenju UUNT je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da registracija celovitega podaljšanja, ki se je zahtevalo pravočasno, vendar samo za del proizvodov in storitev, ki so bili zajeti v predhodnem obdobju veljavnosti, nujno pomeni, da navedeni imetnik ni želel razširiti znamke Skupnosti na ostale proizvode in storitve po obdobju varstva, ki se je končalo.

2. Analiza pritožbenega razloga

79. Čeprav se ne strinjam v celoti z zadnjim delom ugovora UUNT v zvezi z drugim pritožbenim razlogom, se strinjam z njegovim razumevanjem člena 48 Uredbe št. 207/2009. Prepoved spremembe znamke med obdobjem veljavnosti se nanaša tako na znak kot na seznam proizvodov in storitev.[43] Odstavek 2 navedene določbe omenja zgolj spremembo „imena in naslova imetnika“ znamke, če ju znamka vsebuje. Sprememba teh podatkov je mogoča, če „bistveno ne prizadene identitete blagovne znamke, kot je prvotno registrirana“.

41 — Točka 2 pritožbe.

42 — Točka 48 izpodbijane sodbe.

43 — Bender, A., „Eintragung und Verlängerung einer Gemeinschaftsmarke“, v Fezer, K.-H., *Handbuch der Markenpraxis, Band I – Markenverfahrensrecht*, ur. C.H. Beck, München, 2007, str. 651.

80. Težave, ki jih povzroča člen 48 Uredbe št. 207/2009, so drugačne od tistih, ki izhajajo iz upravne dejavnosti, potrebne za vpis podaljšanja znamk. Tako kot delno podaljšanje v skladu s členom 47 (denimo v primeru očitne nepravočasnosti „druge“ zahteve) ne bi pomenilo, da je izid v nasprotju s členom 48(2) Uredbe št. 207/2009, z drugimi besedami, ne bi pomenilo prepovedane „spremembe“ znamke, prav tako dejstvo, da je UUNT v tem primeru napačno razlagal člen 47 in odobril zgolj delno podaljšanje, ne krši člena 48.

81. Prepoved spremembe znamk Skupnosti, določena v členu 48 Uredbe št. 207/2009, ne ovira možnosti, da se ob podaljšanju obseg varstva omeji na nekatere razrede proizvodov ali storitev, in ne na vse tiste, ki so do tega trenutka uživali varstvo. Določba se nanaša samo na spremembe znaka, ki ga je mogoče spremeniti v obsegu, predvidenem s to določbo, in brez poseganja v razlikovalni značaj.[44] Poleg tega ne bi imelo smisla, da bi se odstavek 2 uporabil za proizvode in storitve, če – ponavljam – se nanaša izključno na spremembe imena in naslova, ki jih znamka že od začetka vsebuje.

82. Zato če bi bil prvi pritožbeni razlog zavrnjen, drugi pritožbeni razlog ne more uspeti in ga je treba zavrniti.

VI. **Posledice razveljavitve izpodbijane sodbe**

83. Sprejetje prvega pritožbenega razloga pomeni razveljavitev izpodbijane sodbe v delu, v katerem se je z njo potrdila odločba, da se ne sprejme zahteve za delno podaljšanje, ki jo je vložila družba Nissan.

84. Temu logično sledi, da je treba prav tako razveljaviti odločbo prvega odbora za pritožbe. Vendar ker argumentacija v tej odločbi temelji na tem, da se to, da v prvotni zahtevi za podaljšanje, ki jo je vložila družba Nissan, ni omenjen razred 9 proizvodov in storitev, šteje kot odpoved, so razmišljanja, predstavljena v točkah od 25 do 30 izpodbijane sodbe, za katere menim, da so tehtna, še naprej popolnoma veljavna in utemeljujejo razveljavitev odločbe, ki jo je družba Nissan izpodbijala pred Splošnim sodiščem. Sodba senata Sodišča, ki odloča o tej pritožbi, jih lahko prevzame, pri čemer jih lahko spremeni glede na svoje razumevanje spora.

85. Nazadnje, zaradi razveljavitve izpodbijane sodbe mora Sodišče odločiti tudi o stroških postopka na prvi stopnji. V skladu s členom 137(1) v povezavi s členom 184(2) Poslovnika Sodišča je treba UUNT naložiti plačilo stroškov postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka, saj s svojimi predlogi ni uspel in ker je tako predlagala pritožnica v tem postopku.

VII. **Predlog**

86. Glede na zgornje razlogovanje Sodišču predlagam:

1. naj razveljavi sodbo Splošnega sodišča z dne 4. marca 2015 v zadevi T-572/12, Nissan Jidosha KK/UUNT.

2. naj razveljavi odločbo prvega odbora za pritožbe pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 6. septembra 2012, zadeva R 2469/2011-1.

3. naj Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) naloži plačilo stroškov v obeh postopkih.

44 — *Idem*; glej tudi Geroulakos, P., „Título V: Vigencia, renovación y modificación de la marca comunitaria – Artículo 48“, v Casado Cerviño, A./Llobregat Hurtado, M.-L., *Comentarios a los reglamentos sobre la marca comunitaria*, ur. La Ley, 2. izdaja, Madrid, 2000, str. 442.